

BÁTORFÖLDE

MEGTÖRT BÜSZKESÉG

ERIN HUNTER

ERIN HUNTER

BÁTORFÖLDE

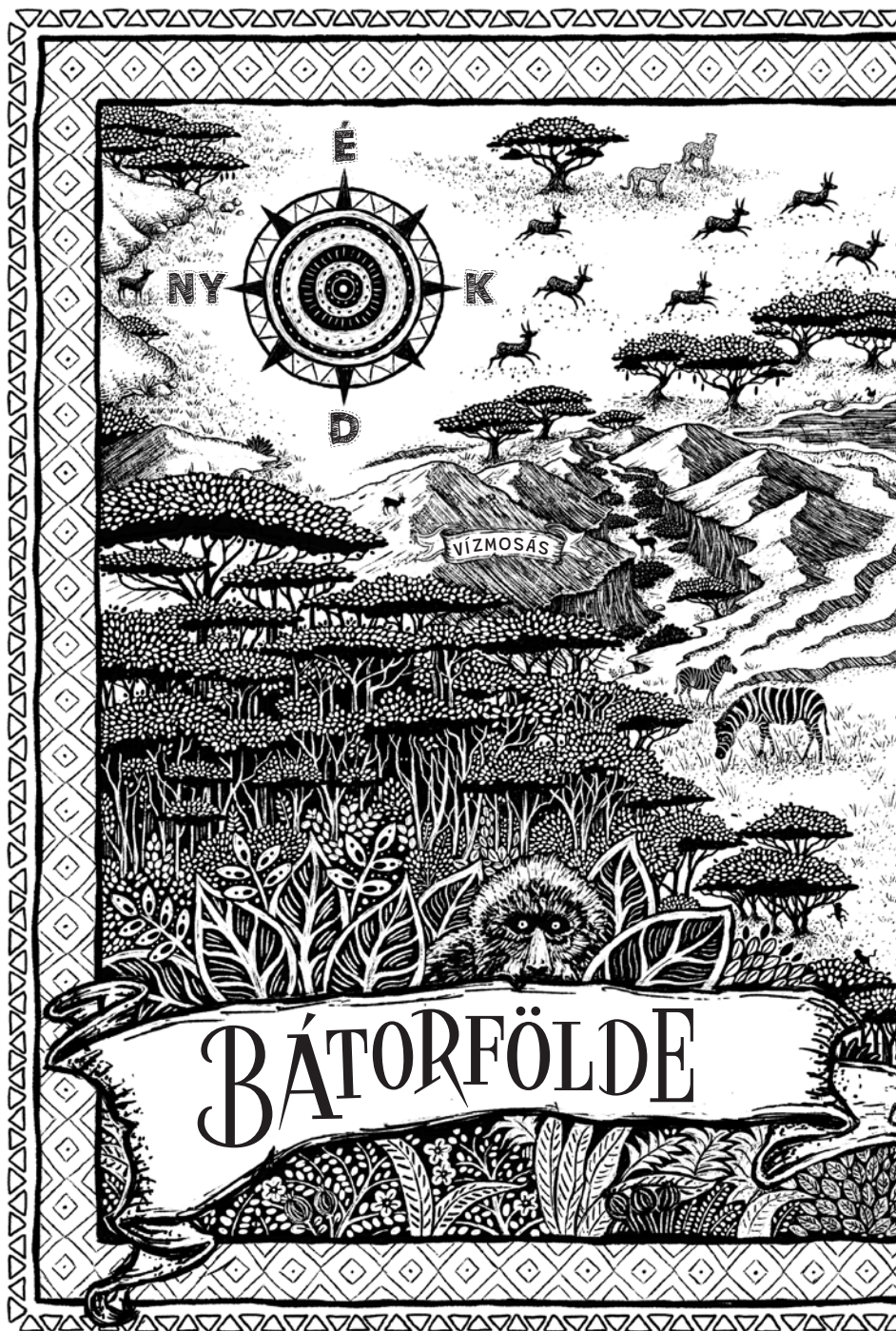

MEGTÖRT BÜSZKESÉG

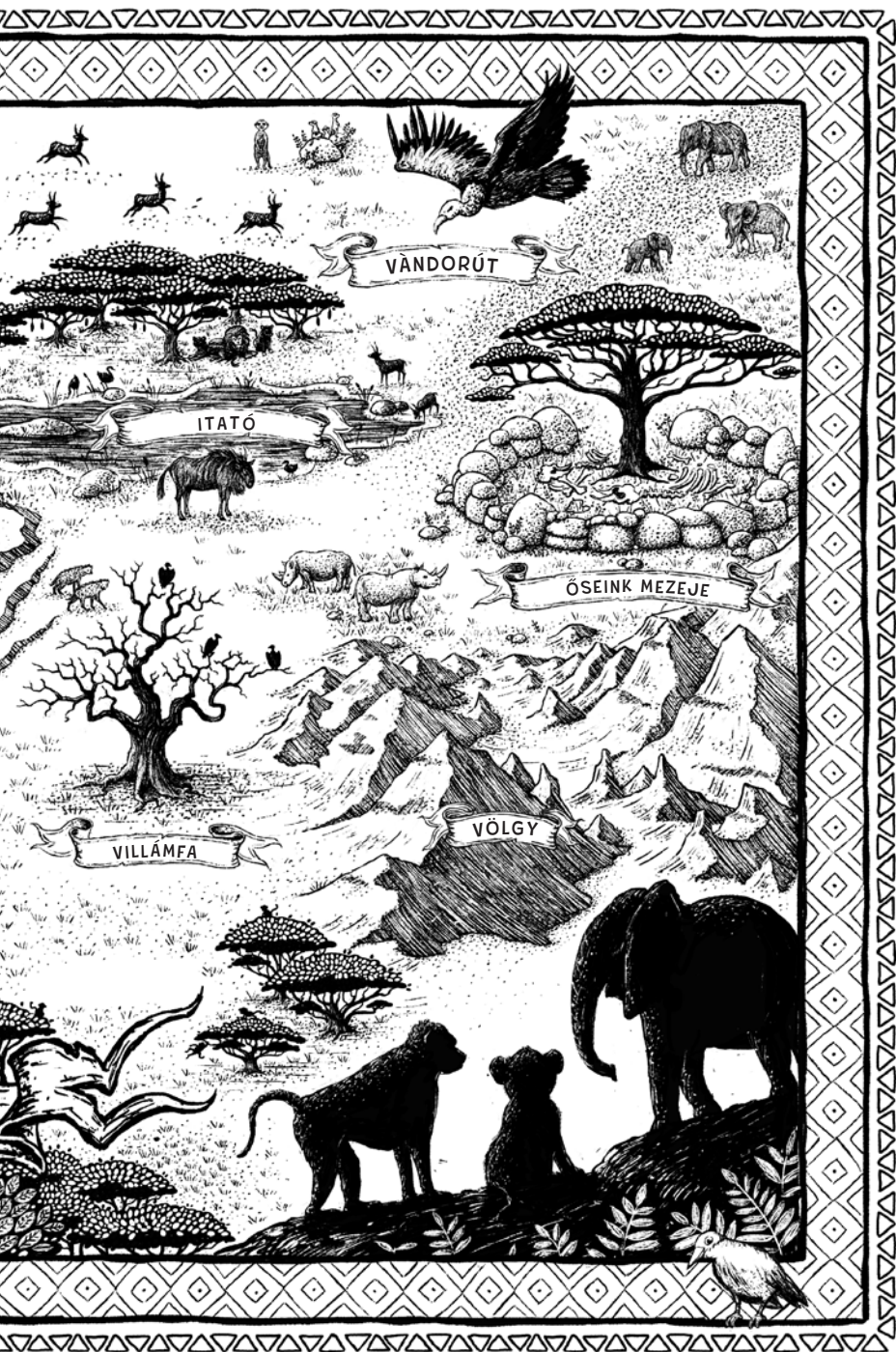
Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Köszönet Gillian Philipnek

BÁTORFÖLDE

PROLÓGUS

A szemkápráztató síkság mintha a végtelenségbe nyúlt volna. Még Széllovas, a magasan a szavanna felett szárnyaló keselyű is alig látta Bátorfölde határát.

Összehúzta őszöreg szemét, és a hatalmas sárga fűtenget pásztaázva végre megpillantotta a csillogó fénycsíkot, ahol a birodalom összeért a végtelen kék égbolttal. A keselyű szárnya hegye megrándult, teste megdőlt a levegőben, és a nemes madár széles, elegáns spirálban indult a föld felé.

Csapata éles torokhangon kiáltozva követte, ám Széllovas hallgatagon szemlélte a szavannát. Messze alattuk hangya méretű állatcsordák haladtak a számtalan generáció által kitaposott ösvényeken. A sáros, alig csörgedező folyót egy sebhelyszerű vágás jelölte; a vízmosásban gnúcsorda tömörült, fel-felvágtattak a meredek parton. A gnúk közeledtére a túloldalon zebrák és gazellák pillantottak fel közömbösen. Újra lehajtották a fejüket, hogy folytassák a legelést, békésen baktattak és bámészkodtak.

Széllovas éles szeme egy sötét foltra lett figyelmes a tájban – egy magányos, mozdulatlan állatra. Lejjebb ereszkedett, hatalmas szárnycsapásokkal igazította útvonalatát.

– Ott, csapatom! Ott!

A többiek szélesen körözve követték Széllovast.

– Legyen Széllovas szeme örökké éles! – kiáltotta Feketeszárnny, a többiek pedig mind csatlakoztak a hálakórusához. – Újra húst talált nekünk.

Pontosan az volt, amit Széllovas remélt: egy gazellatelem. Öreg, fáradt lelke már elszállt; tekintete üres és halott volt. Talán egy gepárd végzett vele. Félig elrejtve feküdt az okkersárga sziklák között, a szárnyatlan dögevők számára szinte láthatatlanul; és habár gyilkosa már evett belőle, tépett húsanak nagy része még a csontjain volt. A gazella kiélvezte idejét és életét; most a keselyűket fogja táplálni – ugyanúgy, ahogy ők, amikor rájuk kerül a sor, egy napon szintén mások eledelévé válnak. Minden rendjén volt... azazhogy Széllovas így remélte.

– Próbára kell tennünk a húst, fivéreim és nővéreim – kiáltotta. – Utána békében táplálkozhatunk.

Széllovas oldalra billentette a fejét, majd meredeken megdőlt, hogy földet érhesen. A többi keselyű mögötte lár-mázott. Széllovas karmai a kavicsos földre érkeztek, és a gazella felé ugrált. Miután a tőle jobbra és balra álló madarakra pillantott, Széllovas egyet bólíntott.

– A rossz halál az elhullottal marad.

– Adjon a Nagy Szellem mindig jó halált – hangzott fel a csapat válasza.

A keselyűk a tetemről mindnyájan keskeny húscsíkot téptek, és lenyelték. Megálltak, és Széllovasra néztek a végső ítéletért. Ő egy pillanatra lehunyta a szemét.

– A vad tiszta – biztosította őket végül. – Egyetek, csapatom.

Amikor a tetem csontjairól már az utolsó megmaradt húscsapatok is eltűntek, Széllovas hátralépett. Szárnyaival csapdosva ismét a levegőbe emelkedett. A keselyűk jóllakottan, tollak és rekedt kiáltások káosza közepette követték. Jó érzés volt újra a levegőben lenni, egyre magasabbra emelkedni a kristálytisza kékség felé, tudni, hogy a csapat jóllakott, és túlélte egy újabb napot.

Amikor már elég magasán volt, hogy elkapjon egy széles, meleg levegőáramlatot, Széllovas hagyta magát sodródni, meg-megrántotta a szárnyát, és újra a föld felé bámult. A vibráló horizonttól a sötéten burjánzó erdőkön át a síkságon túl elterülő alacsony hegyvonulatig szemügyre vette az egész vidéket. Előttük egy karcsú, lapos lombú akáciákból álló facsoport állt; a szélén, még éppen az árnyékban, mozgolódó, aranysárga alakok látszottak a száraz talajon.

Oroszlánok, gondolta Széllovas, lustálkodnak a délutáni melegben.

– Most nem fognak vadászni – jegyezte meg Feketeszárny Széllovas pillantását követve.

– Nem, alkonyatig nem – értett egyet Széllovas.

Akkor lakomázni fognak. Mi pedig követjük őket.

Széllovas vegyes érzésekkel viseltetett Bátorföldre orosz-lánfalkái iránt. Az orosz-lánok makulátlan, bőséges élelmet jelentettek; ahogy a vidék minden teremtménye, ők is követték a Törvényt: csak a túlélésért öltek. Azonban gyűlölte az orosz-lánok gőgjét. Ők voltak azon néhány állatfaj egyike, akik nem követték a Nagy Anyát, minden állatok vezetőjét, és nem adóztak tisztelettel a bölcsessége iránt.

Két kölyök játékból harcolt, energiával és huncutsággal telve még a magasán álló, fehér nap melege ellenére is. Ahogy Széllovas árnyéka elhaladt a kisebbik felett, a kölyök összeresztette és felnézett. Aranyszínű tekintete találkozott Széllovaséval. Kinyitotta apró állkapcsát.

A keselyű még mindig magasan a kölyök felett szállt, ám az üvöltés megremegtette körülötte a levegőt. Széllóvas ámulva érezte, hogy a szárnyai megrezzennek, és egy pillanatra kitért az útból.

– Széllóvas! – hallotta Feketeszárnny aggodalmas hangját.

Széllóvas hátrapillantott, és megértette, hogy a csapata egyetlen tagja sem érezte az ordítás hatását.

Nem. Ez nem a kisoroszlán hangja volt. Az nem lehetséges!

– Semmiség – mondta röviden Feketeszárnynak.

Félig dühösen, félig lenyűgözve igazította el a szárnyait, ezzel újra kiegyensúlyozva a röptét. *Még egy felnőt oroszlán üvöltése sem érhet el az ég magasságaiba, hát még egy aprócska kölyöké. Itt több van a háttérben.*

Széllóvas elbillent a levegőben, és újra megkereste a kisoroszlánt a földön. Merev lábakkal, dacosan állt, aranyszínű tekintete felfelé bámult. Végül diadalmas farkcsóválás kíséretében fordult el. A másik kölyök követte, ahogy visszaugrándozott a falkájához.

Széllóvas a gondolataiba merülve fordult kelet felé. Biztos volt benne, hogy amit látott, ómen volt; habár azt el sem tudta képzelni, mit üzenhet. *Aprócska kölyök, akinek az ordításába beleremeg az ég! Ez látomás, előjel!*

Egyre magasabbra és messzebbre vezette a csapatát a tiszta kék égbolton, amíg a kis oroszlánfalka és a szavanna hatalmas csordái eltűntek Bátorföldre gyönyörű végtelenségében.

1. FEJEZET

Sebeskölyök a keselyű árnyéka után ugrott, azonban az túl gyorsan tűnt tova, mintsem hogy követhette volna. A kis-oroszlán fújtatva ugrándozott vissza a falkához. Elzavartam azt a madarat a területünkről, gondolta örvendezve. Amíg én itt vagyok, a Vitézfalkához egy dögevő sem közelíthet!

Sebeskölyök úgy gondolta, a falkának szüksége van a védelmére. Büszkén lépve került ki a családját. Hiszen most is mind félig alszanak, az akáciák árnyékában szunyókálnak és napoznak. A legenergikusabb dolog, amit a többi oroszlán csinált, az volt, hogy felemelték a fejüket, hogy legközelebbi szomszédjukat vagy a saját mancsukat tisztogassák. *Fogalmuk* sem volt, miféle fenyegetéstől szabadította meg őket Sebeskölyök.

Még csak néhány holdat éltem meg, de az én apám Bátorfőldre legerősebb és legbátrabb oroszlánja. Én pedig pontosan olyan leszek, mint ő!

– Sebeskölyök!

A kedves, mégis parancsoló hangtól elszálltak a kis-oroszlán dicső álmai. Megtorpant, megfordult, és a felette álló királynői nőtény oroszlán felé rándította a fülét.

– Anyám – mondta, és áthelyezkedett a mancsain.

– Miért kiabálsz a keselyűkkel? – Szidta Sebes kedvesen, a fülét nyalogatva. – Ők csak dögevők. Gyere, később játszatsz a nővéreddel. Ebben a pillanatban a vadászatot kellene gyakorolnod. És ha szeretnél bármit is elejteni, a prédádra kell figyelned, nem pedig az égboltra!

– Elnézést, Anyám. – Sebeskölyök büntudatosan baktatott farkát csóváló anyja után a száraz fűben. A talaj lassan emelkedett, Sebeskölyöknek pedig ügetnie kellett, hogy le ne maradjon. A fűszálak csiklandozták az orrát, és annyira koncentrált, hogy ne tüsszentsen, hogy majdnem nekiütközött lekuporodó anyja combjának.

– Hoppá – morogta Sebeskölyök.

Merész szemrehányó pillantást lövellt felé. A nővére az anyjuktól kissé balra kuporgott, teljes mértékben a vadászleckéjükre koncentrálna. Merész karcsú teste a talajhoz simult, izmai megfeszültek; ahogy egyik mancsát a lehető legóvatosabban előrenyújtotta, Sebeskölyök megpróbálta utánozni, habár sokkal rövidebb lábaival nehéz volt lépést tartani vele. Egy osonó lépés, aztán kettő. Aztán még egy.

Nagyon csendes vagyok, akárcsak Merész. Nagy vadász lesz belőlem. Sebeskölyök az anyja mellé settenkedett, aki azóta sem moccant.

– Sebeskölyök – mormolta az anyja. – Látod az üreget?

Most már látta. A három oroszlán előtt a talaj még magasabbra emelkedett, kicsi, sötét lyukakkal pettyezett kopár, homokos dombbá. Ahogy Sebeskölyök figyelte, az egyikből aprócska orr és bajusz kandikált ki és szimatolt a levegőbe.

A szurikáta teljesen előbújt, a hátsó lábára állt, és körbémult. Ezután elégedetten kidugta rózsaszín nyelvét, és mialatt mögötte még több szurikáta mászott elő, a mellkasa tisztogatásába fogott. Az állatok egyre magabiztosabban merészkedtek egyre messzebbre az odúiktól.

– Óvatosan – morogta Sebes. – Nagyon gyorsak. Rajta!

Sebeskölyök előreugrott, apró mancsain a szurikáták felé szökkent. Még így sem volt gyorsabb a már sokkal előtte járó Merésznél. Sebeskölyök izgalmát egy késszerű csalódottság rontotta el, és hirtelen nehezebb lett gyorsan futni, de azért komoran a nővére után szaladt.

A riadt szurikáták már vissza is fordultak az üregeik felé. Rövidke farkuk villanva tűnt el; utolsóként a nagyobacska vezér húzódott a föld alá: kerek, sötét szemével az oroszlánokra bémult. Merész állkapcsa a farka felé csatant, de elhibázta.

– Ég és szikla! – káromkodott a nagyobbik kölyök, és porfelhőt kavarva állt meg. Dühöngve rázta meg a fejét, és megnyalta a száját. – Majdnem megvolt!

Sebeskölyök dörgő nevetésre fordult meg. Az apja, Vitéz figyelte őket a hátuk mögül. Sebeskölyök a szokásos, csodálattal keveredő boldogságot érezte a láttán. Hatalmas alakjával, fekete sörényével és a napfényben aranyszínnel világító bundájával Vitéz rémítő látvány lett volna, ha Sebeskölyök nem ismerte és szerette volna annyira. Sebes talpra emelkedett, és kedveskedve köszöntötte a hatalmas oroszlánt, sörényes nyakához dörgölve fejét.

– Szép próbálkozás volt, Merész – biztosította Vitéz a lányát. – Sebes igazat szolt: a szurikátákat *nagyon* nehéz elkapni. Nagyon közel jártál – egy napon olyan vadász válik majd belőled, mint anyád. – Sebeshez dörzsölte a fejét, és megnyalta a nyakát.

– *Én* a közelében sem voltam – morgolódott Sebeskölyök. – Sosem leszek olyan gyors, mint Merész.

– Ó, dehogynem – mondta Vitéz. – Ne feledd, Merész egy teljes évvel idősebb nálad, fiam. Minden nappal egyre nagyobb és gyorsabb vagy. Légy türelmes! – Közelebb lépett, és lehajolt, hogy nagy, homokszínű orrát Sebeskölyökéhez érinthesse. – Ez a vadászat titka is. Tanulj türelmet, és egy napon *kitűnő* vadász leszel.

– Remélem – mondta Sebeskölyök elesetten.

Vitéz a kölykéhez nyomta a fejét.

– Ne kételkedj önmagadban, kicsi kölykőm! Hatalmas oroszlán leszel, és a legjobb fajta vezér: olyan, akinek elégedett a falkája, és biztonságban van, de még a legerősebb ellenségének is félelmet ültet a szívébe!

Ez tényleg jól hangzik! Sebeskölyök bólintott, és máris sokkal jobban érezte magát. Vitéz szeretettel kapott a feje tetején ágaskodó szőrösömóba, és Merész felé lépdelt.

Sebeskölyök büszkén nézte az apját. *Természetesen igaza van. Apám mindent tud! És nagy vadász leszek, igen! És bátor, erős vezér...*

A szeme sarkából picurka mozgást pillantott meg, gyorsan haladó árnyékot az apja útjában.

Skorpió!

Alig gondolta végig, Sebeskölyök előreugrott, és az apja mancsai közé vetette magát, aki majdnem megbotlott benne. Közvetlenül Vitéz előtt állt meg, és rávicsorgott az apró, homoksárga skorpióra. Az állat megállt, felfelé feszítette tüskés farkát, és fenyegetően felemelte ollóit.

– Sebeskölyök, ne! – kiáltotta az apja.

Sebeskölyök oldalról elpofozta a teremtményt, akit a páncélján talált el, és a hosszú fűbe repítette.

Mind a négy oroszlán lélegzet-visszafojtva figyelte a fűvet, és várták, hogy felbukkanjon belőle a dühös skorpió. Azonban semmi sem mozdult. Bizonyára elmenekült. Sebeskölyök leült, a szíve már nem kalapált a mellkasában.

– Magasságos ég! – nevetett Vitéz. Merész tátott szájjal bámult, Sebes pedig a mancsai közé vonszolta a kölykét, és durván nyalogatni kezdte.

– Anyám... – tiltakozott Sebeskölyök.

– Komolyan, Sebeskölyök! – szidta az anyja, ahogy a nyelvével beterítette az arcát. – Az apádat csúnyán megsúrhatta volna az az állat, de te akár *meg is halhattál volna!*

– Akkora idióta vagy, kisöcsém – sóhajtott Merész, ám a szemében csodálat tükröződött.

Vitéz és Sebes büszke pillantást váltottak.

– Sebes – mordult fel Vitéz. – Úgy hiszem, eljött az ideje, hogy a kölyköd megkapja valódi nevét.

Sebes csillogó szemmel bólintott.

– Most, hogy már tudjuk, miféle oroszlán, azt hiszem, igazad van.

Vitéz csapdosó farokkal fordult az akáciák felé, és hangosan felüvöltött.

Sebeskölyök mindig elámult rajta, hogy a falka az egyik pillanatban még félálomban heverészett, a következőben pedig már éberek voltak. Szinte még azelőtt, hogy Vitéz befejezte volna a hívást, megzörrent a fű, a száraz talajon léptek roppantak, és a Vitézfalka többi tagja a fülét hegyezve, kíváncsiságtól ragyogva jelent meg. Vitéz üdvözlésképpen fújt egyet. A falkája húsz nőstény oroszlánja és fiatal oroszlánja körbeállta őt, figyelmesen hallgatva és szemlélve a vezért.

Vitéz újra lenézett Sebeskölyökre, aki hirtelen szégyelősnek érezte magát, pislantott, és elfordította a tekintetét.

– Kuporodj le – mondta halkan a nagy oroszlán.

Amikor Sebeskölyök engedelmeskedett, érezte, ahogy apja hatalmas mancsa a fejére ereszkedik.

– Mostantól – hirdette ki Vitéz – ezt a kölykömet már nem Sebeskölyök néven fogjátok ismerni. Habozás nélkül nézett szembe egy veszélyes ellenféllel, és megvédte a falkáját. A neve mostantól mindörökké Rettenthetetlen, a Vitézfalkából.

Annyira gyorsan történt. Sebeskölyök szédülni kezdett a döbbenettől. *Megvan a nevem! Rettenthetetlen vagyok! Rettenthetetlen, a Vitézfalkából!*

A családja körös-körül az ő nevét visszhangozta, egyetértésük jeléül üvöltve. Mély hangú kiáltásaik visszaverődtek a síkságról.

– Rettenthetetlen, a Vitézfalkából!

– Üdvözlünk, Vitéz fia, Rettenthetetlen!

A kölyök szíve megtelt büszkeséggel. Hirtelen már tudta, milyen érzés a falka teljes értékű tagjának lenni. Annyira kiszolgáltatottnak érezte magát a többiek éljenzésének, hogy félig be kellett csuknia a szemét és lelapítani a fülét.

– Én... ígérem, hogy felnövök a nevemhez! – sikerült elmorognia. Valamivel magasabb hangon jött ki, mint szeretne volna, azonban egyetlen oroszlán sem nevette ki. Még hangosabban ordították világgá az örömeiket.

– Hát persze hogy felnősz – mormogta Sebes. A kölyök szülei mindketten a fejéhez dörzsölték a fejüket.

– Hiszen már meg is tetted!

– Kétségkívül... – Vitéz hirtelen elhallgatott. Rettenthetetlen felpillantott az apjára, és várta, hogy befejezze a mondatot, ám a hatalmas oroszlán mozdulatlanul állt, nyugat felé fordítva fejét. Sötét sörényét könnyű szellő borzolta. Kitágultak az orrlyukai.

A falka továbbra is üvöltött, azonban már új, furcsa hangnemben. Rettenthetetlen összeráncolta az orrát, és megpróbált rájönni, mi a különbség. Hallani kezdte: új hangokra is figyelmes lett. A távolban más oroszlánok is üvöltöttek.

A Vitézfalka tagjai egyesével hallgattak el, és néztek a hang felé. Vitéz közöttük lépdelt, a szélbe szimatolt, és a falkája elfordult, hogy vele tartsanak. Sebes haladt a leg-szorosabban mellette.

Rettenthetetlen a legyőzhetetlen kíváncsiságtól vezérelve a szurikáták dombja felé szökkent, felszaladt a tetejére, és kibámult a síkságra. A látóterét elhomályosította a délutáni meleg vibrálása, de annyit látott, hogy három oroszlán közeleg feléjük.

Nem a mi falkánk tagjai, gondolta Rettenthetetlen izgatottan. Nem tudta levenni a szemét az idegenekről, ám tudott róla, hogy más oroszlánok is csatlakoztak hozzá a lejtő tetején: Vitéz, Sebes és Merész. A falka többi tagja mögöttük állt, mindnyájan mozdulatlanok és meglehetősen éberek voltak. Sebes hátán felborzolódtott a szőr. Vitéz egész teste megfeszülni látszott, az izmai ugrásra készen.

– Kik ők? – kérdezte Rettenthetetlen, és a három idegen oroszlánra bámult.

– Az Titán – felelte az anyja. – A legnagyobb, ott, középen. Látod? Az apját a te apád üzte el egyszer, ő pedig mindig is gyűlölte érte Vitézt. Úgy látom, Titán szép sörényt növesztett. – Sebes hangja halk, vérszomjas morgássá változott. – De mindig is egy vadállat volt.

A három oroszlán közelebb ért; nyugodtan, egyenletesen haladtak tovább a Vitézfalka felé. Rettenthetetlen most már tisztán látta a vezért: hatalmas, erős oroszlán volt, káprázatos, fekete sörénnyel. Ahogy közeledett, Rettenthetetlen azon kapta magát, hogy megborzong. Az anyjának igaza volt. Titán szemében hideg kegyetlenség fénylett. A társai is erősnek és agresszívnek látszottak; az elsőnek olyan válla volt, mint egy gnúnak, míg a másiknak rongyos volt a füle, és félig letépvé lógott.

– Miért vannak a területünkön? – kérdezte Rettenthetetlen remegő hangon. Még nem tudta, hogy magánkívül legyen a dühtől vagy rettegjen.

Vitéz végre megszólalt:

– Csak egy oka lehet, amiért Titán itt mutatkozna – dörmögte. – El akarja nyerni tőlem ennek a falkának a vezetését.

– *Micsoda?* – bámult Rettenthetetlen az apjára.

– Gyere! – Vitéz megfordult, és elindult lefelé a szurikáták dombjáról.

Rettenthetetlen a többiekkel együtt követte, közel maradva a nővére oldalához.

– Merész, hogy érti ezt apánk? – morogta. – Titán ezt nem teheti meg, nem igaz? Nem veheti át csak úgy a Vitézfalka vezetését. Az nem lehetséges!

Merész egy pillanatig nem szólt; Rettenthetetlennek nem tetszett az arcára kiülő feszültség.

– Hallottam már ilyesmiről – válaszolta végül komoran.

– Az erdőn túl megtörtént a Vadfalkával. Vad már időtlen idők óta vezette a falkát, így mesélte anyánk, ám egy Erős nevű oroszlán, akinek nemrég nőtt ki a sörénye, csatára hívta, és legyőzte. És a családja az Erősfalka lett, a falkája felett pedig Erős uralkodott. Vadnak el kellett mennie, és egyedül kellett élnie és vadásznia.

– Ez borzalmas – lehelte Rettenthetetlen.

– Ami ennél is rosszabb, hogy Erős rettenetes vezér volt. Kegyetlen, igazságtalan és ostoba; a falka végül széthullott. A kölyköket megölte. Más oroszlánok is meghaltak.

Rettenthetetlen döbbsen bámult a nővére.

– De a Vitézfalkával ez nem fog megtörténni – erősködött. – Apánkat egy oroszlán sem győzheti le. Ő a legbátrabb harcos, és Bátorfölde legerősebb oroszlánja!

Merész nem válaszolt. Rettenthetetlen végignézett a falka többi tagján, és a gerincén hidegség hullámozott végig. Egyikük sem tűnt olyan magabiztosnak, mint remélte;

idegesnek, feszültnek látszottak, mintha egy hangyahadsereg masírozna át a mancsukon.

Vitéz már a fűben lépdelt Titán felé. Amikor már olyan közel voltak, hogy az orrukat is összeérinthették volna, mindkét oroszlán megállt, és egymás szemébe bámultak.

Titán közelről még félelmetesebb, gondolta Rettenthetetlen. Válla széles és izmos volt, a mancsa pedig óriási. Arcán és oldalán mély, rosszul hegedt sebhelyek húzódtak, és amikor szóra nyitotta a száját, kivillantak hosszú, sárga, halálos fogai.

– Vitéz, a Vitézfalkából – vicsorogta üdvözlésképpen.

– Titán, Falkátlan Oroszlán – morogta Vitéz. – Mi dolgod van itt?

Titán kihúzta magát, fekete sörénye hullámot vetett izmos nyaka és válla felett. A földre ütött hatalmas mancsával.

– Az őseink törvényei szerint – üvöltötte – én, Titán azért jöttem, hogy átvegyem Vitéz ezen falkáját.

Vitéz hátrahúzta ajkait saját hosszú, halálos agyarairól.

– Az őseink törvényei szerint – vicsorogta – én, Vitéz, harcba szállok ezen falka megtartásáért.

Egy hosszú pillanatig csak nézték egymást, a levegő mintha remegett volna a várakozástól. Mindkét óriási hím félig lekuporodott, izmaik megfeszültek.

Aztán egyként indítottak támadást. Szörnyű, nyögdecslő üvöltéssel ütköztek egymásnak, földet érésükbe beleremegett a föld. Vitéz felágaskodott, és Titán vállába mélyesztette a karmait, majd elfordította a mancsát. Titán megrázta hatalmas sörényét, válaszul Vitéz oldalára markolt a karmaival, és végigkarmolta a testét. Szétváltak, de csak azért, hogy tátott állkapoccsal, éles karmokkal újra összecsaphassanak.

Rettenthetetlen alig bírt odanézni, elfordulni mégsem tudott. A szíve a torkában dobogott. Most, hogy közelharcba

kapaszkodtak össze, és együtt láthatta őket, úgy tűnt, a két oroszlán egyforma erőben van.

A falka végig figyelt, a farkuk idegesen csapkodott ide-oda. Mindenkié, kivéve Sebest, aki a csatatér szélén járkált fel-alá. Ő volt az egyetlen, aki csendben volt; a többiek biztatásukat üvöltötték Vitéz felé, és megvetően vicsorogtak, ha Titán jó ütést vitt be. Azonban Sebes nem szólt, csak járkált, és úgy látszott, fél.

– Anyám – könyörgött Rettenthetetlen, képtelenül rá, hogy tovább nézze anyja kínlódását –, miért nem segítünk apánknak? Együtt le tudjuk győzni Titánt, nem igaz? Többben vagyunk!

– Nem tehetjük – mondta Sebes, és hangja megcsuklott a félelemtől. – Sajnálom, fiam. Ez a szabály. A falkavezérnek egyedül kell megnyernie a csatát.

A falka felüvöltött. Vitéz hirtelen megfordult, és Titán felé ugrott, óriási ütést mérve a feje oldalára. Titán szédelegve lépett hátra, megbotlott, majd az oldalára zuhant; Vitéz ráugrott, és mindkét mellső lábával elesett ellensége oldalára érkezett.

– Ő győzött! – kiáltotta Rettenthetetlen izgatottan a falka örvendező üvöltése közepette.

– Igen! – kiáltotta Sebes. – Úgy látom... – Aztán élesen beszívta a levegőt.

Titán társai, a két oroszlán, akikkel együtt érkezett, hirtelen előreugrottak, és mindkét oldalról Vitézre támadtak. Csüngtek rajta, belévájtak karmaikkal, lehúzták és elrángatták Titán mellől.

– Állj! Nem! – üvöltötte Sebes, a falka pedig csatlakozott tiltakozásához. – Csalók! Árulók!

Előreugrott, ám Titán már ismét talpon volt. Kígyógyorsasággal lépett előre, és Vitéz védtelen torkába mélyesztette a fogait. Rettenthetetlen látta, ahogy az apja

egyensúlyát veszítve megtántorodik, a két oroszlán pedig még mindig az oldalába akasztott karommal áll mellette.

Sebes és két másik nőstény oroszlán Titánra támadt, azonban az oroszlán társai elengedték Vitézt, és viczorogva, a fogukat csattogtatva fordultak szembe velük, távol tartva őket Vitéztől. Sebes rettegve, üvöltve kiáltozott, ahogy kétségbeesetten próbálta odaküzdeni magát Vitézhez, de a két nagy hím túl erős volt.

Ahogy Vitéz falkájának többi tagja is támadásba lendült, a betolakodók végül dacos tekintettel, viczorogva meghátráltak. Vitéz a földre zuhant, nyöszörögve lélegzett, és minden oroszlán dermedten bámult rá. Titán elcsúszott ellensége felett állt, és továbbra is az állkapcsában tartotta Vitéz torkát.

Rettenthetetlen úgy érezte, mintha hideg éjszaka söpörne végig a testében.

Titán nem csupán lefogta az apját. Agyarai Vitéz húzába vájtak, a fekete sörény alatt már tócsába gyűlt a vér. Vitéz magatehetetlenül elnyúló mancsai szörnyű rángatózásba kezdtek.

Sebes sikoltva üvöltött fel.

– *Nem!*

– Mi... Anya, mi... – Rettenthetetlen szavai a torkában haltak el, és a kisorozslán nagyot nyelt. Még sosem látott oroszlánt meghalni, de halott zebrával és antiloppal bőven találkozott már. Most az apja is úgy nézett ki: ernyedett volt, a tekintete üres, a szíve vére a poros földet öntözte.

Apám nem lehet halott! Ő Vitéz, a Vitézfalkából!

Az oroszlánok mozdulatlanul álltak, és egymást bámulták Vitéz holtteste felett. Iszonyú csend állt be. Rettenthetetlen lehunyta a szemét, és kétségbeesetten reménykedett, hogy ez az egész mindjárt elmúlik. Ám amikor újra kinyitotta, az apja még mindig a földön hevert.

Felvijjogott egy sólyom. Sebes felpillantott rá, aztán az arca eltorzult a dühtől és a gyásztól. Vicsorogva rohant Titán felé.

– Megszegted a szabályt, Falkátlan Titán! A legrosszabb, hogy a *Törvényt* is! Csak a túlélésért ölhetsz!

Titán gúnyosan elmosolyodott.

– Mit érdekel engem a *Törvény*? Ez a falka már az *enyém*... Sebes, a Titánfalkából!

Sebes üvöltve ugrott felé. Titán egy pillanatra meglepődött, hátratántorodott, és Vitéz falkájának többi tagja is csatlakozott a támadáshoz. Rettenthetetlen tátott szájjal, ijedten figyelte a hatalmas, homoksárga testek összecsapását, az állkapcsok csattanását és a sebeket ejtő karmokat.

Azonban Titán vadul védte magát, ahogy két társa is.

– Öljétek meg őket! – dörögte Titán a káosz felett. – Öljétek meg, aki ellenáll! A Titánfalka nem engedélyezi a lázadást!

Rettenthetetlen pánikba esve ugrált és pattogott, ahogy próbált a harc közepébe pillantani. Azonban az oroszlánok olyan nagynak és olyan félelmetesnek látszottak. Még a saját falkája tagjaiból is bárki összenyomhatja még azelőtt, hogy Titánhoz érne. Legalább Merész az oldalán volt...

Titán elhajított egy fiatal nőtény oroszlánt, és meg rázta hatalmas sörényét. Elfordította a fejét, és egyenesen Rettenthetetlen szemébe nézett.

– A kölykök! – horkantott fel rosszindulatú, bosszúvágyó arccal. – Ravasz, öljétek meg a kölyköket! Vitéz örökösei nem maradhatnak életben!

A tépett fülű oroszlán kitepte magát a harcból. Egy pillanatra megtorpant, hogy megkeresse a kölyköket. Aztán kegyetlen tekintete rátalált Rettenthetetlenre.

Elrugaszkodott.

Rettenthetetlen egy másodpercig azt hitte, már meg is halt. A szíve megfagyott a mellkasában, és csak nézni tudta, ahogy az óriási oroszlán felé repül. Ám hirtelen aranszínű test csapódott Ravaszba, és a hím a földre zuhant. Sebes volt az.

– Rettenthetetlen! Merész! – kapkodott levegő után az anyjuk. – *Meneküljetek!*

Rettenthetetlen még mindig meredten állt a félelemtől. *Hová meneküljön?*

Merész erősen a farába csípett.

– Menj, menj!

A kisoroszlán elveszítette az egyensúlyát, félig megbotlott, aztán mozgásra kényszerítette a mancsait. Futni kezdett, de a szavanna annyira széles, nyílt és lapos volt; nem volt hová elbújni, a por pedig csípte a torkát, és elhomályosította a látását. Közvetlenül a háta mögött Merész rettegő lihegését hallotta.

Rettenthetetlen lélegzete égette a mellkasát. Nem tudta, hogy tud ilyen gyorsan futni. *Még Merész sem ér utol.* A félelem egyre gyorsabban űzte a száraz, vörös talajon. *Még Merész sem...* Zihálva csavarta el a fejét, hogy hátrapillant-hasson. És megértette, miért nincs vele Merész: Titán másik társa elállta az útját, üvöltött, és felé kapott a karmaival.

– Merész! Tarts ki! – csipogott Rettenthetetlen. Megtorpant, és megfordult, készen rá, hogy visszarohanjon megmenteni.

– Nem! – üvöltött a nővére. Elhajolt a támadója újabb csapása elől. – Nem, Rettenthetetlen, fuss! Tudok... – Elugrott és megbotlott. – *Tudok vigyázni magamra! Mindnyájunknak* így kell!

Az, akit Ravasznak hívtak, vértől vöröslő szájjal jelent meg néhány lépésre tőlük. Rettenthetetlennek majdnem megcsuklott a térde. *Kinek a vére? Anyámé?*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Fuss, Rettenthetetlen! – kiáltotta Merész.

Rettenthetetlen megpördült, és rohanni kezdett. Nem tudta, hogy a háta mögött hallatszó hangos mancsdobogás egy üldöző vagy a saját rettegő futásának visszhangja. Talán csak a képzelete; csak továbbrohanni tudott, amíg a mancsai égni kezdtek a fájdalomtól, és a mellkasa sajogni kezdett. Egy gyík iramlott el az útjából, egy csapat élénk-kék seregély szóródott szét metsző kiáltások kíséretében, ám ő nem állt meg. Tovább futott, a szeméből úgy ömlöttek a könnyek a portól, hogy alig látta, merre halad.

Aztán hirtelen kicsúszott alóla a mancsa. A talaj lejteni kezdett, és kövek gurultak ki alóla. Rettenthetetlen magatehetetlenül csúszott. Bukfencezve zuhant, kétségbeesetten próbálta megvetni a mancsát. Az utolsó dolog, amit látott, a kék ég volt, valahogyan rossz helyen és rossz szögből.

Aztán a levegőben pörgött. Durva, hirtelen becsapódás, egyetlen szemkápráztató fényvillanás, és Rettenthetetlen világa elsötétült.